

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 13

ΟΥΤΕ ΚΡΙΣΙΣ, ΟΥΤΕ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Αἱ συνθήκαι, ὑφ' ἧς ἐξερράγη, διεξήχθη καὶ ἑτεροματίσθη ὁ πρόσφατος παγκόσμιος πόλεμος ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζουσι τὸν Χριστιανισμόν διανύοντα ὀξείας κρίσεως φάσιν, ἀφοῦ ὀλίγιστα μὲν περὶ ὧσιν ἐδόθησαν ἐπαγγελίαι ἐπραγματοποιήθησαν, αἱ ἀναγραφεῖσαι δ' εἰς τὰς σημαίας τῶν ἐμπολέμων μεγάλαι ἠθικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἐπεκράτησαν, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν κρατῶν τῆς νικητρίας ὁμάδος ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης ἐμφανίζεται ὡσεὶ ἠττώμενος ὑπὸ τοῦ οἰονεὶ ἀναζωογονουμένου Ἰσλαμισμού.

Βαθυτέρα ὁμως ἐξέτασις τῶν πραγμάτων καὶ ἦττον ἀνυπόμονος καὶ νευρική, ἀλλὰ ψυχραιμότερα καὶ νηφαλιώτερα φιλοσοφία ἐπὶ τοῦ πολέμου, δὲν δικαιολογεῖ οὔτε τοὺς ἀλαλαγμοὺς τῶν ὀρθολογιστῶν, οὔτε τῶν πιστῶν τοὺς φόβους.

Ὡς βάσιν καὶ ἀφετηρίαν οὐ μόνον τῶν κρίσεων ἡμῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ἀλλὰ καὶ τῆς φιλοσοφίας ἡμῶν περὶ τῆς καθ' ὅλου ἐξελιξέως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ προόδῳ τῆς Ἰστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν τὴν ὠμὴν ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς, ἀλλὰ καὶ γενναίαν ἐν τῇ ἀληθολογίᾳ τῆς ψυχολογικῆν αὐτοανάλυσιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐν Ρωμ. Σ' 15—23. Διότι, ὅτι ὁμολογεῖ ὁ ἀπόστολος συμβαῖνον ἐν τῇ ψυχῇ του, γίνεται ἐν τῇ ψυχῇ πάντων τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν κοινωνιῶν, ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ. Καὶ τὰ άτομα καὶ αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη, τὰ γνωρίσαντα καὶ δεχθέντα τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, γνωρίζουσι ποῖον εἶνε τὸ ἐπιδιωκόμενον ὑπ' αὐτῶν ἀγαθὸν καὶ προγεύονται τῆς εὐχαριστήσεως, ἥτις τοῖς ἐπιφυλάσσεται ἐν τῇ ἀποκτή-

σει του. Ἄλλ' ἢ πρὸς αὐτὸ ἀγούσα ὁδὸς εἶνε τόσον ἀνάντης καὶ τραχεῖα καὶ δύσβατος, μεσολαβοῦσι τόσα κωλύματα καὶ ἀντιδράσεις ἀπὸ τῆς ἐνοικουσης ἐν αὐτοῖς ἁμαρτίας, ὥστε, ἐνῶ ὅλοι ἀναγνωρίζουσι καὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι τὸ ἐπιζητούμενον εἶνε ἀγαθόν, ἐνῶ εἰς ὅλους «παράκειται» ἡ θέλησις νὰ τὸ ἀποκτήσωσι καὶ ὅλοι «συνήδονται τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον», ἀλλ' ὁμως συναισθάνονται ἐν ἑαυτοῖς ἐνεδρεύοντά «ἕτερον νόμον ἀντιστρατεύμενον καὶ αἰχμαλωτίζοντα αὐτοὺς ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας», καὶ «οὐχ ὁ θέλουσι, τοῦτο πράσουςιν», ἀλλ' «ὁ μισοῦσι, τοῦτο ποιοῦσι».

Ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν διεξαγομένου ἀργαλέου τούτου ἀγῶνος ἐξαρτᾶται ἡ ταχεῖα ἢ βραδεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ πρόοδος. Διότι μόνον περὶ προόδου τοῦ Χριστιανισμοῦ δυνάμεθα νὰ λαλῶμεν, οὐδέποτε δὲ περὶ κρίσεως ἢ χρεωκοπίας. Κρίσις ἢ χρεωκοπία τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ, καὶ, ἄρα, τότε μόνον δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ ἡ στάδιον ἀπλοῦν ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἐξελιξεί τῆς ἀνθρωπότητος καὶ, ἐπομένως, θ' ἀντικατασταθῇ ποτε ὑπὸ ἄλλης θρησκείας, τελειότερας, ἢ τὸ τέρμα τῆς θρησκευτικότητος τοῦ ἀνθρώπου, μεθ' ὃ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀθρησκεία, ὅταν ἡ ἐμφανισθῶσιν ἰδεώδη ἀνώτερα τῶν χριστιανικῶν, ἢ παύσῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ φερομένη μετὰ πόθου καὶ, παρ' ὅλα τὰ ὀθηνδῆποτε παρεμβαλλόμενα κωλύματα, τείνουσα σταθερῶς πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη ὡς πρὸς μαγνήτην.

Ὅταν ποτὲ ἀκουσθῇ μία ἀγάπη ἢ μία δικαιοσύνη ἀνώτεραι καὶ ὑψηλότεραι τῶν εὐαγγελικῶν, μία περὶ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ καὶ κόσμου καὶ ζω-

ἡς διδασκαλία περισσότερον ἰκανοποιούσα τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, τότε ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ὑποχωρήσῃ κατ' ἀνάγκην πρὸ τελειότερας θρησκευτικῆς φάσεως ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Καθ' ἣν δ' ἐποχὴν ἡ ἀνθρωπότης θὰ διακηρύξῃ, ὅτι τὸ ὑψιστόν της ἀγαθὸν καὶ ὁ πόθος τῆς ψυχῆς της εἶνε τὸ ἄσπονδον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μῖσος, ἡ ἀπανθρωπία, καὶ ἡ ἀδικία, ὅταν αἰσθανθῇ ὡς ἰδανικὰ ἐπαναπαύοντα τὴν καρδίαν της τὴν δεσποτείαν, τὴν δουλείαν, τὴν καταδυνάστευσιν καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀγέλην κτηνῶν, ὅταν σκιρτᾷ ἐξ ἀγαλλιάσεως ἀλούουσα καὶ διεξάγουσα πολέμους καὶ βλέπουσα αἵματα καὶ ἐνεργοῦσα καταστροφὰς καὶ ὀλέθρους, ὅταν τοιαῦτα ἀκατασχέτως ἐπιποθήσῃ ὡς ἰδανικὰ καὶ ἀναλόγους διακηρύξῃ ὡς σκοποὺς τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς της, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦνε δυνατόν νὰ λεχθῇ, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διανύει κρίσιν καὶ τείνει ἀσφαλῶς πρὸς τὴν χρεωκοπίαν.

Ἄλλὰ τοιοῦτό τι οὐ μόνον οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐγένετο, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τοῦτον τὸν ὀλεθριώτατον τῶν πολέμων παρετηρήθη. Τοῦναντίον ἅπαν. Ἐκάτερος τῶν ἀντιπάλων συνδυασμῶν διεκήρυξεν ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότητος ὅτι ὁ ἀγὼν του εἶνε ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας παρῖστα παραβαινομένας καὶ καταπατουμένας ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Τοῦτο βεβαίως δυνατόν νὰ ἦτο καὶ ψεῦδος τῶν ἰθυόντων κυβερνητῶν· ἀλλὰ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ τῶν πρὸς πόλεμον καλουμένων λαῶν ἡ πειθῶ, καὶ τῶν οὐδετέρων θεατῶν τοῦ τρομεροῦ δράματος ἡ εὐνοια καὶ συμπάθεια μόνον διὰ τοιούτων ρητῶν διαβεβαιώσεων ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλισθῇ, μαρτυρεῖ ὅτι, τόσον σταθερὰ καὶ ἔμπηδος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι εἶνε ἡ ἐφεσις τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ ἡ πρὸς αὐτὰ τάσις τόσον ἀκατανίκητος, ὥστε δὲν διστάζομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἀνευ αὐτῶν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διεξαχθῇ ὁ πόλεμος, καὶ ὅτι, ἄρα, ὁ πόλεμος κατέστη δυνατὸς καὶ ἐγένετο πραγματικότης μόνον διότι οἱ λαοὶ ἔχου-

σι σήμερον ζωηροτέραν ἢ ποτε συναίσθησιν καὶ ἐφεσις τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν.

Διατὶ ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ὑπεσχημένα, ἂν δὲ κέρδος ἢ ζημία ἐκ τοῦ πολέμου προέκυψε, θὰ ἴδωμεν ἐν τῷ ἐρεξῆς.

Γ. Π.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

β. Κατανομή ὕλης ἐν Κατηχ. Σχολείοις

Δύναται τις νὰ διδάσκη πολλὰ εἰς τοὺς παῖδας μὲ ἐπαγωγὸν τρόπον καὶ ἰκανότητα σπανίαν, πλὴν ἐὰν δὲν κατατεθῶσιν οἱ θεμέλιοι ἠθικοὶ λίθοι καὶ δὲν ἐξελίσσειται μεθοδικῶς ἡ διδασκαλία, δὲν θὰ ἐπιτευχθῶσι σπουδαῖοι καρποί. Τὰ παιδία ἔχουσι ποιικίλην ἡλικίαν, ἄρα καὶ ἀντίληψιν· εἶνε διαφόρου φύλου, ἄρα καὶ ἡ διδασκαλία ὀφείλει νὰ εἶνε ἀνάλογος. Ἡ πείρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὅπερ ἰδρύσαμεν ἀπὸ πέρυσιν ἐν Ἀρτῇ, καὶ τὸ ὅποιον ἐλειτούργησε κατὰ δύο περιόδους, ὅτι ὠφελιμώτερον καὶ παιδαγωγικώτερον εἶνε, ἢ κατανομή τῆς τῆς διδασκομένης ὕλης. Διότι εἶνε ποτε δυνατόν θρησκευτικὴ διδασκαλία παραδιδομένη εἰς παῖδας τῶν 10 ἐτῶν νὰ εἶνε καταληπτὴ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς παῖδας τῶν 6 ἐτῶν; Ἡ δύναται νὰ προσελκύσῃ ἡ γενομένη διδασκαλία δι' ἐν θρησκευτικὸν ζήτημα πρὸς παῖδας 6 ἐτῶν, τοὺς παῖδας τῶν 10 ἐτῶν; Οἱ παῖδες τῶν 6 ἐτῶν θέλουσιν ἀπλουσιότητας ἐκφράσεις καὶ κοινότατα παραδείγματα, εἰς τὰ ὅποια ἡ προηγμένη διάνοια τῶν μεγαλειτέρων δὲν εὐχαριστεῖται. Ὁ κατηχητὴς δὲ ὀφείλει νὰ καθιστᾷ οὕτως εὐληπτον καὶ τερπνὸν τὸ μάθημά του, ὥστε νὰ προσελκύῃ τοὺς παῖδας. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι δὲν ἔχει μαθητὰς ἐξ ἀνάγκης ἀποστελλομένους ὑπὸ τῶν γονέων, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ἄλλα σχολεῖα, ἀλλ' ἐκ προαιρέσεως προσερχομένους. Ἐντεῦθεν δὲ εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ ἐπαγωγὸς καὶ προσελκυστικὴ διδασκαλία. Εἰς πάσας δὲ τὰς περιστάσεις, ὅταν εἶνε οἱ παῖδες ἀναμεμιγμένοι, δὲν εἶναι εὐχάριστος ὁ κατηχητὴς. Ἐνίοτε δὲ εἶναι ἐπίσης ἠναγκασμένος νὰ παραλείπῃ διδάγματα ἀναγκαῖα διὰ τοὺς μεγάλους ἐκ φόβου μήπως τὰ παρεξηγήσωσιν οἱ μικροί.

Ἐπειτα ἐκείνη ἡ διδασκαλία φέρει τὰ λαμπρότερα ἀποτελέσματα, ἡτις ἀπὸ τῶν ἀιεστετέρων προχωρεῖ κλιμακῆδὸν πρὸς τὰ τελειότερα. Διότι τότε καὶ κατανοοῦνται ἀσφαλῶς τὰ λεγόμενα καὶ μονιμώτερον ἐντυπῶνται τὰ διδασκόμενα. Τοῦτο ἄλλως τε ἢ

πειρα καθιέρωσεν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα ἀπανταχοῦ γῆς. Δὲν παρασιωπῶ δὲ ν' ἀναφέρω, ὅτι ὁ τοιοῦτος καταμερισμὸς τῆς ὕλης θὰ φέρῃ κόπον καὶ ἐπιμέλειαν μεγαλειτέραν εἰς τὸν διδάσκοντα. Μάλιστα. Ὅταν ἴμως κατόπιν ἴδῃ τὰς προσπαθείας του ἐπιστεφομένας ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, τότε οἱ κόποι του θὰ εἶνε ἀφορμὴ τῆς μεγαλειτέρας εὐχαριστήσεως. Διότι τί ἄλλο εὐγενέστερον ἔργον καὶ τερπνοτέρα ἕνασχόλησις εἶναι ἀπὸ τὴν τοῦ καθηγητοῦ, ὅταν ἐργάζεται ν' ἀποδείξῃ τοῖς χρηστοῖς πολίταις τοῦ μέλλοντος, καὶ τὰς ἑναρέτους μητέρας τῆς κοινωνίας;

Προβαίνοντες ἤδη εἰς τὴν συγκεκριμένην διαίρεσιν προτείνομεν: Οἱ κύκλοι τῶν μαθημάτων δύνανται νὰ διαιρεθῶσι·

α') κύκλος διὰ τοὺς παῖδας ἔχοντας ἡλικίαν 5, 6, 7, ἐτῶν (παιδικὴ ἡλικία)

β) κύκλος διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 8, 9, 10, (νεαρά).

γ) κύκλος διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 11, 12, 13 (νέα ἡλικία).

Ἐνταῦθα εἶναι ἀνάγκη νὰ διαχωρισθῶσι τὰ ἄρρενα τῶν θηλέων, διότι ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀντιλήψεις καὶ διάφοροι ἐπιθυμίαι καὶ ἔργα. Καὶ ἐπειδὴ πλέον ἀπὸ τοῦ κύκλου τούτου θὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ τὰς πρεπούσας διδασκαλίας ἐκάστου φύλου.

Ὁ δ) λοιπὸν κύκλος διαιρεῖται εἰς δύο κλάσεις ὧν ἐκότερα περιλαμβάνει τὰς ἡλικίας 14, 15, καὶ 16 (ἐφηβική). τὰ πράγματα δὲ θὰ δεῖξουσιν ἂν πρὲς πηρὰ προστεθῇ καὶ ἄλλος κύκλος.

Ἡ οὕτως κατὰ τῆς ὕλης ἴσως νὰ ἀπαιτήσῃ 2 ἢ 3 καὶ 4 καθηγητάς, τῶν ὁποίων στεροῦμεθα νῦν. Τὸ ἀναγνωρίζω. Φρονῶ ὅμως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λάβῃ ὑπὸ σπουδαίαν μερίμναν τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ κλήρου. Ἄλλως τε εἰς τὰς μικρὰς κοινότητας οἱ 4 κύκλοι δύνανται νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς δύο, διδασκομένων τῶν οὐσιοδεστέρων μαθημάτων, περὶ ὧν θὰ διατυπώσωμεν πρόγραμμα εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Σ. Γ. Α.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

α'.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀπεκάλεσαν καὶ πολὺ δικαίως, πάντοτε ὑπῆρξε λέμβος κλυδωνιζομένη ἐντὸς ἀγρίας κομμινομένου πελάγους. Πλὴν οὐδέποτε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τῆς

ἐδειλίασεν. Ἔσχε καὶ ἔχει κωπηλάτας τοὺς ἁγίους Ἐκείνου μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους καὶ ὀλέκληρον ἑσμὸν μαρτύρων, ἰκανωτάτους περὶ τὴν τέχνην τοῦ κωπηλατεῖν, δεξιωτάτους ἢ δὲ εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν εἰς ἀσφαλῆ λιμένα τὴν ὑπ' αὐτῶν κωπηλατουμένην λέμβον.

Ἵπῆρξαν ὅντως δυσχεῖμεροι περίοδοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῆς ὡς θρησκείας κρατοῦσης ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἔθνει. Ἄλλ' ἔτι μάλλον δυσχεῖμεροι αἱ περίοδοι αὐταὶ ὑπῆρξαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἐν τούτοις οὐδὲν παράπρον ἠκούσθη ἐναντίον οὐδενός, ἐπειδὴ αἱ περίοδοι ἐκεῖναι, περίοδοι δοκιμασίας, ἦσαν καὶ περίοδοι ἐγκομοσόνης νέων εὐτοχεστέρων καιρῶν καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Τότε ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ φυχὴ τοῦ Ἑλληνος ἐβάδιζον ἠδελφωμένα. Τότε ἡ θρησκευτικὴ φυχὴ ἐν ἀδυναμίᾳ ἐβρεθείσα τὴν ἐθνικὴν περιπαθῶς περιέπτυξε καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου σκάφους αὐτῆς παραλαβοῦσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ λιμένος τῆς σωτηρίας καὶ τῶν εὐτυχῶν καιρῶν ἀπεβίβασεν. Καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως ἡμῶν, μετὰ μίαν μαύρην δουλείαν τετρακοσίων ἐτῶν, εἰς Ἔθνος, εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ τούτου μαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουσι πολλοί, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν ὑπὸ τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς ἀσεθείας, διὰ τούτους παραθέτομεν τὸ ἐξῆς περισπούδατον ψήφισμα τῆς Δ'. Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως: «Ὅταν ἡ τοπικὴ περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ καθέδρα τῆς Κυβερνήσεως τῆς κατασταθῶσιν ὀριστικῶς, καὶ οἱ οικονομικοὶ πόροι τοῦ Κράτους ἐπιτρέψωσι, θέλει ἀνεγερθῆ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Καθέδραν αὐτῆς Ναὸς ἐπ' ὀνόματι «τοῦ Σωτήρος τιμώμενος». Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1834, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, μνήμων οὖσα τοῦ ἀνωτέρω ψηφίσματος, ἐκδίδει τὸ ἐξῆς Διάταγμα: «Λαβόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 1, 5 καὶ 6 τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1829 ψηφίσματος τῆς Δ'. τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν:

α) Θέλει ἀνεγερθῆ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν Ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτήρος πρὸς αἰώνιαν μνήμην τῆς θαυματουργοῦ ἀντιλήψεως τῆς θείας Προνοίας τῆς ρουσαμένης τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἀπὸ δεινῶν καὶ κινδύνων καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὴν Πίστιν, δι' ἧς οἱ Προπάτορες των ἀνεκτήσαντο τὴν Ἐλευθερίαν των εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν 1821 μέχρι τῶν 1830 αἰματώδεις πολέμους.

β) Θέλομεν τὸ μνημεῖον τοῦτο νὰ εἶνε ἄξιον καὶ τοῦ

Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ συμβάντος πρὸς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνεγείρεται.

Καὶ ἐὰν μέχρις ἐδῶ ἢ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῆ Συναγωγῆς, ἢ ἐκπροσωποῦσα τὴν ἔθνικὴν ψυχὴν, περιώριζε τὰς ἐνεργείας τῆς, τὸ πρᾶγμα θὰ ἔμενεν ἴσως ἄνευ σημασίας. Πλὴν οὐχὶ μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω ἐπεξέτεινε ταύτας, ψηφισαμένη καὶ ἀναγράψασα διατάξεις πρὸς περιουσιολογίαν καὶ πλήρη ἐξόφωσιν ταύτης. Ὅθεν ἐν πνεύματι συμφωνοτάτῳ πρὸς τοὺς Ἰεροὺς Κονόνας, πληρέστατα δὲ ἀνταποκρινομένη καὶ πρὸς τὴν θέλησιν τῆς Ἐθνικῆς τοῦ Ἑλλήνου συνειδήσεως, ἀπεφάνητο καὶ ἐψηφίσαστο τὰ ἑξῆς :

α) Τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας τῶν Μοναστηρίων τηρηθῆναι ἀνέπαφον, διαμένον καὶ σωζόμενον παρὰ ταῖς Ἐκκλησιαίς καὶ τοῖς μοναστηρίοις.

β) Ὁφείλει νὰ συστηθῆ Γαζοφυλάκιον Ἰδιῶν, ἱερῶν καὶ ἁμικτον πρὸς τὰς δημοσίας προσόδους, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτίθενται τὰ ἀπὸ τῶν κληροδοσιῶν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἱερῶν Καταστημάτων συλλεγόμενα χρήματα, προσδιωρισμένα ἐξηρημένως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ Ἱερατείου.

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροκήρυξ Σπάρτης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Τόσον ὠρίμασεν ἐν τῇ δημοσίᾳ συνειδήσει ἡ συναίσθησις τῆς ἀνάγκης οὐ μόνον τῆς ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ ἐνοριακοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ ἡ γενικωτέρα τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ βέλτιον ρύθμισις διὰ τῶν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν Κυβέρνησιν πρὸ πολλοῦ ὑποβληθέντων σχετικῶν Νομοσχεδίων, ὥστε πᾶσα ἐπιβράδυνσις καὶ ἀναβολὴ ἐπιτείνει τὴν κοινὴν δυσφορίαν, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἀπηχοῦντος αὐτὴν ἡμερησίου τύπου. Ἐἴνε ἀνάγκη ὡς τάχιστα νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν ἐκκρεμότητα ταύτην. Νομίζομεν, ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου διαρρέουσας χρόνος ἦτο ὑπερπεπαρκὴς πρὸς μελέτην τῶν προμνημονευθέντων σχεδίων Νόμων, ὥστε νὰ εἴνε ἤδη δυνατὸν νὰ περιβληθῶσι τὴν ἰσχὺν Νόμων.

§§ Ἐν σχέσει εἰδικῶς πρὸς τὸν ἐνοριακὸν νόμον περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ ὑπὲρ πάντα ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτοῦ ἐνοριακὸς Κληρὸς μετ' ἀδημονίας ἀσυγκρατήτου προσδοκᾷ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐπισημοποίησιν αὐτοῦ, ὡς δῆλον καὶ ἐκ πυκνῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων γραμμάτων καὶ ὑπομνημάτων μακρῶν, ἅτινα οἱ τῶν ἐπαρχιῶν ἱερεῖς διαβιβάζουσι πρὸς τὸν Μακαρ. Μητροπολίτην. Ἐν τισιν ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶσι παλῶνιμοὶ συμβολαὶ εἰς τὸ ζήτημα, πάντα ὅμως ἐκ-

φράζουσι βαθύτατον τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ δευῶς πάσχοντος Κλήρου.

§§ Ἡ ἐργατικὴ τάξις δὲν σκέπτεται ὀρθῶς ἀξιοῦσα νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀξιώσεις τῆς τυραννικῶς ἐπὶ τῆς ὅλης κοινωνίας διὰ τῶν ἀλληλεγγύων ἀπεργιῶν. Ἡ κοινωνία ἀποτελεῖ ἐνιαῖον ὀργανισμόν, ἐν ὀργανικῶν σώματι, ἐν τῷ ὁποίῳ οὐ δύναται ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ : χρεῖαν σου οὐκ ἔχω, ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶ : χρεῖαν ὑμῶν οὐκ ἔχω». Εἰ δὲ μὴ, ἐπέρχεται «σχίσμα ἐν τῷ σώματι», ἀφοῦ τὰ μέλη οὐ μόνον δὲν μεριμνῶσιν ὑπὲρ ἀλλήλων, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, καὶ μάχονται κατ' ἀλλήλων. Ἡ ἐπανάστασις τῆς ἐργατικῆς μερίδος κατὰ τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν μελῶν βλάπτει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐργάτας. Ἄλλ' ἡ ἐκβιαστικὴ διαγωγή τῶν ἐργατῶν εἶνε καὶ ἀνακόλουθος καὶ ἀνήθικος. Διότι, διαμαρτυρούμενοι καὶ ἐξυγεινόμενοι κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν ὑπὸ ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων, ἀντὶ νὰ συντελῶσιν εἰς καλλιτέραν ἐφαρμογὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, αὐτοὶ ἰδιοποιοῦνται τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν τυραννίαν, ἐννοοῦντες, κατ' ἀντιστροφήν τῶν ὄρων, αὐτοὶ νὰ συγκεντρώσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεως ὄχι πρὸς κρείσσονα κατανομήν τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ἵνα εὐκοπώτερον καὶ ἀκλυτώτερον ἀδικῶσι κατ' ἀπόλυτον μοναρχικὴν αὐθαιρέσιαν. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κατὰ τῆς ἀδικίας δῆθεν ἀγὼν αὐτῶν χάνει τὰ προσχήματα τοῦ δικαίου, ὁ δὲ φαινομενικῶς χριστιανογενῆς σοσιαλισμὸς τῶν μεταμορφοῦται εἰς ἀντιχριστιανικωτάτην ἰδιοτέλειαν.

§§ Ἡ Κεντρικὴ Πανελληνίος Ἐπιτροπὴ Συλλογῆς Ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων δι' ἐκκλήσεώς τῆς πρὸς τοὺς Ἑλληνας τῆς Ἀμερικῆς παρακαλεῖ αὐτοὺς νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτὴν οἰκονομικῶς πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἐγκαίρου στεγάσεως τῶν προσφύγων, ἵνα μὴ προλαβῶν ὁ χειμὼν προσθέσῃ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ψύχους δεινά. Δὲν χρήζει, νομίζομεν, ἐξάρσεως καὶ ἀναπτύξεως ἡ ἔκκλησις αὕτη. Ἡ φιλανθρωπία, ὅπου ὑπάρχει, καὶ εἰς μίαν μόνην λέξιν εἶνε τόσον εὐαίσθητος, ὥστε αὐθόρμητος ἀνοίγει τὸ χρηματοφυλάκιον πρὸς βοήθειαν. Ἐν τῷ προσφυγικῷ δὲ ζητήματι τόσα τόσον εὐγλώττως διὰ τῆς σιωπῆς τῆς ὀδύνης λαλοῦσιν, ὥστε ἀσφαλῶς οἱ φιλάνθρωποι θὰ σπεύσωσι νὰ δώσωσιν ὅ,τι δύνανται.

§§ Τὸ ἐν Κάϊφα συνελθὼν ἐπ' ἐσχάτων Συνέδριον τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ὀρθοδόξων Ἀραβοφώνων μετὰ συνεδρίας ἐννέα διετύπωσεν ἐν τριάκοντα ἄρθροις τὰς ἀποφάσεις του περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀξιώσεών του. Πᾶσαι δ' αὐταὶ

συνοψίζονται εις μίαν θεμελιώδη και τελικήν : τὸν διὰ τῆς ἰθαγενοποιήσεως ἐξαραβισμόν τοῦ Πατριαρχείου και τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Ἀνήγαγον δὴλα δὴ τὸ δι' ὃ και συνεκάλεσαν τὸ Συνέδριόν των ζήτημα εἰς καθαρῶς φυλετικόν. Ἀλλ' ὡς—προλαβὼν ἡμᾶς—ἐσημείωσεν ὁ ἐκ τῆς καιρυνῆς «Μοκάταμ» τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου τούτου μεταφράσας και δημοσιεύσας «Ἀγών» τῆς Ἀλεξανδρείας, μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ εἶνε και «ἡ σύνταξις και δημοσίευσις τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Παλαιστίνῃ». Ὅσοι Ἐυρωπαῖοι ἐπιστήμονες ἐπραγματεύθησαν μέχρι τοῦδε τὸ ζήτημα τούτο, συμπίπτουσιν ἐν τούτῳ : ὅτι ἀπὸ τοῦ γ' μ.Χ. αἰῶνος μέχρι τοῦ νῦν τὰ χριστιανικὰ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῆ προσκυνήματα ὑπερήσπισε κατὰ διαφόρων ἐπιδρομῶν και περιέσσωσεν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ φυλῆ τῶν Ρωμαίων, οἱ Ἕλληνες δὴλα δὴ. Ἄν κατορθώσωσιν οἱ σύγχρονοι «Ἀραβόφωνοι ἐπιστήμονες» νὰ ἀναιρέσωσι δι' ἐπιχειρημάτων ἀπὸ τῆς Ἱστορίας και ἄλλων ἐπιστημονικῶν δεδομένων τὴν ἀνωτέρω ὑπὸ πάντων ὁμοφώνως ὑποστηριζομένην ἀλήθειαν και ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν διὰ τοῦ ἐξ ἀγνώστων και ἀνυπάρκτων πηγῶν ἀντληθησομένου ψεύδους, καθ' ὃ αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ γενναῖοι ἀμύντορες και ὑπέρμαχοι και συντηρηταὶ και σωτῆρες τῶν προσκυνημάτων ἀνὰ τοὺς δεκαεπτὰ τούτους αἰῶνας, εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς, ἢν θέτουσι, φυλετικῆς ταύτης ἀρχῆς.

§§ Ἦρχισαν πάλιν αἱ διστάμεναι πολιτικαὶ μερίδες ἐντόνους δημοσιογραφικὰς ἀντεγκλήσεις, και ἀναρριπίζονται πάθη, ὧν τὴν κατασίγασιν ἐπιβάλλει ἄμεσον ἢ κρίσιμος τοῦ Γένους κατάσταση. Ἀλλ' ὁ τόσον δοκιμασθεὶς λαὸς διψᾷ ἡσυχίαν ἵνα ἐπιδοθῇ, μετὰ τὸν ἐξαντλητικὸν πόλεμον, εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀνασυντάξεως και τῆς περισυλλογῆς. Ποιούμεθα θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ρυθμιστὰς τῆς κοινῆς γνώμης, ὅπως, θέτοντες τέρμα εἰς τὰς πολιτικὰς και κομματικὰς ἀλληλαιτιᾶσεις, συντελέσωσιν εἰς τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος και κατευθύνωσι πάντες ἐν ἀλληλεγγύῃ τὰς προσπάθειάς των εἰς παρασκευὴν καλλιτέρου μέλλοντος.

§§ Ἐπιστεύομεν, ὅτι ἡ κοινωνία ἡμῶν πρὸ πολλοῦ ἔφθασεν εἰς τοιοῦτο ἀναπτύξεως σημεῖον, ὥστε νὰ μὴ καθίστανται πλέον πιστευτοὶ τυχοδιώκται θαναματοποιοί. Δυστυχῶς τὰ περὶ νεοφανῆ τινα ἐνταῦθα φακίρην τάχα νεκρανιστάμενον σοβαρὰ ἐπεισόδια ἐν αἰθούσαις πληθούσαις ἐξ ἀνθρώπων συρρευσάντων διὰ νὰ ἴδωσιν ἀνοησίας και ἐξαπατηθῶσιν ἐπὶ πληρωμῇ

ἀδροτάτη, ἐκλόνησαν τὴν πεποίθησίν μας. Θὰ γείνη ἄρα γε τὸ πάθημα μάθημα ;

§§ Δεκαπενταέτης ἔφηβος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του παραπλανηθεὶς εἰς τοὺς δαιδάλους τῶν κακῶν συναναστροφῶν, δραπετεύσας ἐκ τοῦ σχολείου, ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν χαρτοπαίξιαν και εἰς τὰς παρομαρτούσας κακίας, συναισθανθεὶς δέ, τέλος, τὸ ἐκ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ και τῆς διαφθορᾶς παραχθὲν ἐν ἑαυτῷ κενόν, ἠτύκτονησεν, ἀφοῦ πρότερον ἐξωγράφησε πιστῶς τὰς ἐκτροπὰς του και τὴν ἠθικὴν του κατάστασιν ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν μητέρα του, ὁμολογῶν τὴν εἰς ἡν ἐξώκειλε διαφθορὰν ὡς ἀποτέλεσμα τῶν κακῶν συναναστροφῶν του. Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς πάντας τοὺς γουεῖς, ἀλλὰ και εἰς τοὺς ὁμήλικας τοῦ αὐτόχειρος. Διότι ἀποτελεῖ τὸ ζωντανότερον και πραγματιστικώτερον διδάγμα δι' ἀμφοτέρας τὰς κατηγορίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν και τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10 Ἀδγουστου ἀνακοινοῦται ὅτι, ἐνῶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τῷ 1909 πρὸς προαγωγὴν τοῦ Ἰθρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἐψηφίσαστο τὸν ΓΥΔ' νόμον περὶ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμείου και Διοικήσεως τῶν Μοναστηρίων, καθ' ὃν, ἔχουσα ὅπ' ὄψει, ὅτι αἱ ὅπ' αὐτοῦ ἀναλαμβάνόμεναι τότε ὑποχρεώσεις ἦσαν ἢ μισθοδοσία 32 Ἱεραρχῶν, Ἰσαριθμῶν περίπου ἱεροκηρῶν, 4 Καθηγητῶν τῶν Ἰθρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Γυμνασίοις τοῦ Κράτους και τοῦ προσωπικοῦ τῆς τε Ἱερᾶς Συνόδου και τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, ἐκανόνισεν ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου τούτου τοὺς πόρους αὐτοῦ, δι' ὧν κατὰ τὰ 5 πρῶτα ἔτη πραγματοποιούμενων, οὐ μόνον αἱ ἄνω διαληφθεῖσαι νόμιμοι ὑποχρεώσεις ἐθεραπεύοντο, ἀλλὰ και περισσεύματα προέκυπταν, ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν νικηφόρων Βαλκανικῶν πολέμων και δὴ ἀπὸ τοῦ 1915 αἱ ἄνω τοῦ Ταμείου νόμιμοι ὑποχρεώσεις ἐπηρεξήθησαν αἰσθητῶς προστεθέντων 32 ἔτι Ἱεραρχῶν τῶν Νέων Χωρῶν, διορισθέντων Καθηγητῶν τῶν Ἰθρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν ἅπασιν τοῖς Γυμνασίοις τοῦ Κράτους, ἀνερχομένων νῦν εἰς 80, ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐ. ἔτους δεκαπλάσια ἐγένοντο διὰ τῶν νέων μισθολογιῶν, παραλειπομένης τῆς συντηρήσεως ὀρφανοτροφείων και τῆς συστηματικῆς ἀρωγῆς τῆς καθιερωθείσης ὑπὲρ τῶν προσφύγων και παντὸς ὀλικῆς βοήθειας χρεῖαν ἔχοντος εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδας δραχμῶν ἀνερχομένης.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ γιγαντιαίᾳ τοῦ Ταμείου δράσει, πᾶς τις θεδαίως θὰ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ Ταμείου κατ' ἀναλογικὴν κλίμακα θαίνοισι καὶ ἐπαρκοῦσι πρὸς θεραπείαν τῶν ὑποχρεώσεων του. Καὶ ὅμως παραμένουσι καὶ σήμερον τὰ αὐτά, τοῦτο μὲν ἕνεκα τῶν ψηφισθέντων καὶ εἰς ἐφαρμογὴν τεθέντων ἀγροτικοῦ καὶ ἐμψυτευτικοῦ νόμων, τῶν σπερματῶν ἀνοήσας Μονὰς σπουδαίων καὶ πλουτοπαραγωγικῶν κτημάτων, ἐξ ὧν ἱκανὰ ποσὰ τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον εἰσέπραττεν, καὶ εἰς μισθοδοσίαν αὐτὰς περιελαχόντων, τοῦτο δὲ λόγῳ τῶν κατὰ καιροὺς ἐφαρμοσθέντων νόμων περὶ ἐνοικιοστασιῶν καὶ ἑοσκῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἤδη τὸ Ταμεῖον, χρῆζον 3 ἑκατομμυρίων διὰ μόνην τὴν μισθοδοσίαν τῶν Καθηγητῶν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐτησίως, εὑρίσκειται σήμερον εἰς οικονομικὴν ἀδιέξοδον.

Ἐδνόητον τογχανεῖ ὅτι, ἐὰν τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον ἐξεπλήρῳν καὶ τὴν ἀρχικὴν καὶ θεμελιώδη ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἧς εἶνε ἡ μόρφωσις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου καὶ ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ, ἢ ἐὰν καὶ μίαν μόνην Ἱερατικὴν Σχολὴν ἐν τῷ Κράτει ἴδρῳ καὶ συντηρήσι καὶ γλισχρον ἐπιμίσθιον ἐχορήγησι εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἀσφαλῶς τὸ οικονομικὸν αὐτοῦ ναυάγιον πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχεν ἐπέλθει.

Διὰ ταῦτα πάντα ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὡς ὑπεράτῃ Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ περὶ πάντων μητρικῶς μεριμνῶσα, ἔχουσα δ' ὑπ' ὄψιν τὸν ἕνθεον ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὴν ἀμώμητον ἡμῶν θρησκείαν, τὴν χρησιμεύουσαν σώτειραν τοῦ Ἐλληνικοῦ Γένους ἐν ταῖς δυσχεμερίαις αὐτοῦ ἡμέραις, εὐγνώμονα ἀγάπην τῶν τέκνων αὐτῆς, διὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦτου παρακαλεῖ τὸ Ἰπουργεῖον, ὅπως εὐαρεστηθῆ νὰ προκαλέσῃ τὴν Κυβερνητικὴν ἀντίληψιν καὶ προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, διὰ Νομ. δὲ Διατάγματος ἀναθέσει εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τὴν πληρωμὴν τῶν Καθηγητῶν τῶν Θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Γυμνασίοις τοῦ Κράτους, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε εἶνε καὶ ἰαν εὐλογον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ οἱ Καθηγηταὶ οὗτοι εἶνε Δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ διδάσκουσι τὸ πλεῖστον μαθήματα ἀλλότρια τῆς ἀποστολῆς των. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιδηλοῦ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον εὑρίσκειται ἤδη ἐν παντελεῖ ἀδυναμία ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων του.

—Εἰς τὴν Εἰρηνικὴν τοῦ Πατριάρχου τῶν Σέρβων Δημητρίου ἀπαντῶσα ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ Μ. Μητροπολίτου ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ μετὰ τοὺς ἐνδόξους πολεμικοὺς ἀγῶνας ἀπελευθερώσει καὶ ἀποκαταστάσει τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους καὶ τῇ συντελεσθείσῃ ἐθνικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ ἐνότητι καὶ τῇ μετὰ τὰ εὐτυχεῖ ταῦτα γεγονότα ἀνακηρύξει εἰς Πατριαρχεῖον. Σογχαίρουσα δ' ἐπὶ τῇ προαγωγῇ τῆς Α. Μ. εἰς Πατριάρχην τῶν Σέρβων, μεθ' ὧν ἰδιαιτέροι δεσμοὶ συνδέουσι τὴν Ἱ. Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἠδύνατο ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαφιλέη τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ ἐπὶ τε τὸ ἔθνος τῶν Σέρβων καὶ τὸ Πατριαρχεῖον αὐτοῦ, στήριξῃ δ' ὅμα καὶ δοξάζῃ τὸν εὐλογημένον Βασιλικὸν τῆς Σερβίας Οἶκον.

—Ἐχορηγήθησαν τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Θεσσαλιώτιδος μηνιαία ἄδεια διὰ Λουτράκιον, Ναυπακτίας μηνιαία ἄδεια δι' Αἰδηψόν, Τρίκαλης μηνιαία ἄδεια διὰ

Λουτράκιον, καὶ Χαλκίδος 10ήμερος ἄδεια διὰ Τήνον.

—Ἐχορηγήθη τῇ Ἱεροκλήρῳ Θεσσαλιώτιδος 20ήμερος ἄδεια διὰ Δεσφίαν καὶ Ἀθήνας.

—Ἐνεκρίθη καὶ ἀνεκοινώθη τῷ Σ. Καρυστίας ἡ ὑπ' αὐτοῦ αἰτηθεῖσα 20ήμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἄγιον Ὅρος.

—Ἐνεκρίθησαν αἱ ὑπὸ τῶν Ἱεροκλήρων Πατρῶν καὶ Ἡλείας αἰτηθεῖσαι μηνιαία ὑπὸ τοῦ πρώτου διὰ Ζάκυνθον, 20ήμερος δὲ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου διὰ Λουτράκιον ἄδειαι, καὶ ἀνεκοινώθησαν αὐτοῖς διὰ τῶν οἰκείων Σ. Μητροπολιτῶν.

—Ἐνεκρίθη διὰ Β. Δ. ἡ σύστασις Μητροπολιτικοῦ Γραφείου ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Καρυστίας καὶ ἀνεκοινώθη τοῦτο τῷ οἰκείῳ Ἱεράρχῃ καὶ τῷ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείῳ.

—Διὰ Β. Δ. διωρίσθη Ἱεροκλήρῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας ὁ ἱερολ. Παρθένιος Πολάκης καὶ ἀνεκοινώθη τοῦτο τῷ οἰκείῳ Ἱεράρχῃ καὶ τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστ. Ταμείῳ.

—Διὰ Β. Δ. μετετέθη ὁ Ἱεροκλήρῳ Κάρυστίας Ἱεροθέος Κωνσταντινίδης εἰς Κόθηρα, ὁ δὲ Ἱεροκλήρῳ Λευκάδος Δημ. Θεοδόσης εἰς Καρυστίαν.

—Διωρίσθησαν ἐκκλησιαστικοὶ προϊστάμενοι τῆς ἐν Σίδνεϋ (Ἀυστραλίας) ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος ὁ Πανος. Ἀθηναγόρας Βαράκας, τῆς δὲ ἐν Johannesburg ὁ Πανος. Ἀθαν. Νικολόπουλος.

ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

—Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης (21) ὁ Μακ. Μητροπολίτης χοροστατήσας ἐν τῷ ναυδρίῳ τοῦ Ἀμαλίου ὀρφανοτροφείου κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν φιλοῦσαν παράκλησιν τῆς Θεοτόκου, ἀπηθύνη πρὸς τὰς κορασιδας πατρικὴν παραινέσιν, ἐζήτησε δ' εἶτα παρὰ τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Διευθύνσεως πληρωφορίας περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τοῦ ἰδρύματος.

—Αἱ ἐξ ἐφημερίων καταρτισθεῖσαι Ἐπιτροπαὶ πρὸς μελέτην διαφόρων ζητημάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν Ἐφημεριακὴν ὀπηρεσίαν, ἐπέβαλον εἰς τὸν Μακ. Μητροπολίτην τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν των.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁ Μακ. Μητροπολίτης προσέστη τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ ἐδίδαξε τὸν λαὸν ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Μεταμορφώσεως κατὰ μὲν τὴν παραμονὴν ἐν τῷ τῆς συνοικίας Ἀθηνῶν Πλάκας, ἀθθημερὸν δὲ τὴν πρωίαν ἐν τῷ παρὰ τὴν λεωφόρον Σογγροῦ καὶ τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ ἐν τῷ προαστείῳ Μοσχάτῳ.

—Ἐχορηγήθη δωδεκαήμερος ἀπουσίας ἄδεια εἰς τὸν Αἰδσο. Ἀθανάσιον Μπουζάνην, Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ζώνης Πατησίων, μηνιαία δὲ εἰς τὸν Αἰδσο. Ἀντώνιον Κούμην, Ἐφημέριον τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

—Ὁ Θεοφιλ. Βαρθὸς Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, μεταβάς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Καλάμου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε, πρὸς τὸ καταλύσαν τὸν Ναὸν εὐσεβὲς ἐκκλησιαστικόν.

—Ἐχορηγήθη ἄδεια μηνιαίας ἀπουσίας εἰς τὸν Ἀρ-

χιμανδρίτην τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν Μιχ. Κωνσταντινίδην μέλλοντα γ' ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Μεθολίου Κοντοστάνου, διδάκτορος τῆς Θεολογίας, προσληφθέντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

— Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 34993 καὶ ἡμερομ. 18 Ἀδγ. 1923 πρὸς τὸν Μακαρ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν κατέστησε γνωστὸν, ὅτι διὰ Νομοθ. Διατάγματος τῆ 4 Ἀδγ. ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῆ 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 217 φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως», οἱ ἐν τῷ Στρατῷ καὶ τῷ Στόλῳ ὑπηρετοῦντες κληρικοὶ ὑπέχθησαν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐπίβλεψιν αὐτοῦ.

— Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 35109 καὶ χρονολογ. 18 Ἀδγ. 1923 ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου γνωστὸν ποιεῖται, ὅτι διὰ Νομοθ. Διατάγματος τῆ 4 Ἀδγ. ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 8 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 220 φύλλῳ τῆς «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως», διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἡμιτελοῦς ναοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἀπαιτηθησομένων χρημάτων, συνιστᾶται ἐν Ἀθήναις Ἐπιτροπεία ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου ὡς Προέδρου, τῶν κ.κ. Γεωργ. Κοφινᾶ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, Δημάρχου Ἀθηναίων, Ἀθαν. Εἰταξία, Ἀναστ. Στούπη, Θεμ. Παπαϊωάννου, Ἀντ. Ἐμπεδοκλέους, Κων. Μαλλικοπούλου, Γ. Κοσμαδοπούλου, Κυρ. Μανωλάκου, Ἀθαν. Ταξιάρχιωτη, Ἀλεξ. Κασαβέτη, Νικ. Γουδῆ, Κ. Πολυμεροπούλου, Ἐμ. Παντελάκη, Γ. Βρυζάκη, Τηλεμ. Δαυιδοπούλου, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ, καὶ τῶν Κυριῶν Ἐλένης Δημόκα, Μαρ. Εἰδενίδου, Μπουκλάκου, Αἰκ. Παπαδάκη, Εἰδαν. Σούτσου καὶ Κορίννης Χατζηκυριακοῦ μετὰ τὴν προσωνομίαν «Ἐπιτροπεία ἀποπεράτωσεως τοῦ ναοῦ τοῦ πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου», καὶ παρακαλεῖ δπως ἡ Α. Μ. κοινοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄνω μέλη πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ἐπὶ προεδρείῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κων/πόλεως Σεβ. Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ὅτι συνοδικῆ ἀποφάσει καθιερώθη ὁ θεσμὸς τοῦ ἰδιαίτερου ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου ἐν Ἀθήναις, διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν ἐν ταῖς συνθήκαις, ὑφ' ἃς οὗτος συνέστη τελευταίως καὶ ἐλαιοτόρησεν.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κων/πόλεως, τὸν ἐκ Λαζάνης ἐπιστρέψαντα Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας Ἰσμὲτ Πασᾶν ἐδεξιώσατο σὺν ἄλλοις καὶ Πατριαρχικῆ Ἐπιτροπῇ ἡ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀσκοῦντος καθήκοντα Μεγ. Πρωτοσυγγέλλου κ. Γερμανοῦ, ὅστις καὶ προσεφώνησε τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῇ συναφθείσῃ εἰρήνῃ. Ὁ Ὑπουργὸς ἀπήντησεν εὐχαριστῶν, παρεκάλεσε δὲ νὰ

διαβιβάσῃσιν αἱ εὐχαρισταὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον.

Κατ' ἀνακοινώσεις τοῦ Προεδρεύοντος τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας, τὸ Πατριαρχεῖον προβᾶν εἰς διαβήματα συνεννοήσεως πρὸς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν, ἀναμένει τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς ἵνα ἀναλόγως κανονίσῃ τὰ καθ' ἑαυτό. Πρὸς τούτοις ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ Πατριάρχης Μελέτιος δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐν ἐνεργείᾳ, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον δὲν συνεννοεῖται μετ' αὐτοῦ καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐκλογὴν Οἴκουμ. Πατριάρχου πάντως θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπιθυμία τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπ. Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος μεταβὰς εἰς Τήνον ἐπὶ προσκονήσει τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἐγένετο δεκτὸς ἐν πάσῃ ἐπισημότητι ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐν πυκνοτάτῳ πλήθει συρρεουσάντων πρὸς ὑπντησιν αὐτοῦ. Ἡ Α. Σ. τελέσασα παράκλησιν εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ θείαν λειτουργίαν, ὁμίλησασα δὲ πρὸς τὰ κατακλύσαντα τὸν ναὸν εὐσεβῆ τῶν πιστῶν πλήθη κατ' ἐπίμονον αὐτῶν παράκλησιν, καὶ παραμεινάσα μικρὸν ἐν τῇ νήσῳ, ἐπανήλθε προπεμπομένη μετ' ἧς καὶ ὑπνητήθη θερμῆς εὐλαβείας, θαθείας ἀποκομιῆσας ἐντυπώσεις περὶ τῆς εὐσεβείας τοῦ ἑλλήν. λαοῦ. Περαιτώσασα δὲ τὴν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀποστολήν, ἀνακάμπτει κατ' αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Πανταίῳ», ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπ. Πτολεμαῖδος τῆς ἐν Αἴγυπτῳ κ. Παρθένιος, ἀποσταλὸς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπιδοῦς δὲ τὰ ἕπερ ἐκόμιζε πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸν ἀπαντητικὰ γράμματα καὶ κεινολογῆσας μετὰ τῆς Α. Μ. ἐπὶ ἐπειγόντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀπαντήσας εἰς Αἴγυπτον.

— Ὁμοίαν ἐκπληρῶν ἐντολήν καὶ ὁ πρὸς ἀναφυχὴν εἰς Κύπρον ἀποδημήσας Σεβ. Μητροπ. Μέμφιδος κ. Νεκτάριος, ἐπεσκέψατο ἐν Λεμεσῷ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου κ. Κόριλλον, καὶ ἐγχειρίσας τὰ πρὸς τὴν Α. Μ. πατριαρχικὰ γράμματα συνεσκέψατο μετ' αὐτῆς διὰ μακρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ Συρίας ἀραβόφωνοι ὀρθόδοξοι εἰς δύο διαιρεθέντες ἀντιμετώπους μεριδας, ἴδιον ἀξιούσιν Ἐπίσκοπον, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Ἐπὶ «Πάνταϊνος» Ἀλεξανδρείας, ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς λυπηρᾶς διαστάσεως ἀνογράφων, ἐπιπροστίθησιν, ὅτι, ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας τῷ εἰς Βόρειον Ἀμερικὴν διὰ τὸ συνέδριον τῶν Ἀγγλικ. Ἐπισκόπων μεταβάντι Μητροπ. Βηρυττοῦ κ. Γερασίμῳ ἀνετέθη ἡ διευθέτησις τοῦ ἀπὸ τοῦ 1915 ἤδη ἀναφερόντος μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ἀραβοφώνων ζητήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Διατρίβει ἀπὸ τινος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξ Ἱεροσολύμων ἐκείσε μεταβὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τότε βαρύντατα ἀσθενοῦντος Μητροπ. Ναζαρέτ Γλουκερίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Λόδδης κ. Νικόδημος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐπί τῇ ἐκ Ρωσίας πληροφορία ὅτι ὑπὸ τῆς ἐν Μόσχᾳ συγκληθείσης Συνόδου τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» κατεδικάσθη ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ρωσίας Τύχων, ἡ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Σύνεδρῳ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν ἰδίᾳ ἀποφάσει «ὑφῶς φωνῆν καὶ κατὰ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», καὶ κατὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ταύτης», λαβοῦσα δ' ὑπ' ὄψιν τὸν ιε' καν. τῆς Πενθέκτης Συνόδου, τοὺς μὲν ἀποστάντας τῆς κανονικῆς ὑπακοῆς τῷ Πατριάρχῃ Τύχωνι Ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους ἀπέφυγε ξένους καὶ ἀλλοτρίους τῆς χάριτος τῆς Ἱερουσῆνης ὡς ἐπαναστάντας κατὰ τῆς νομίμου ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καὶ ἀθαιρέτως ἀπ' αὐτῆς ἀποσχισθέντας, τὴν δὲ Σύνοδον τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἐκήρυξεν ὡς μηδὲν κανονικὸν κεκτημένην κύρος καὶ τὴν κατὰ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος δίκην ξένην πρὸς πᾶσαν, ἀνθρωπίνην ἢ ἐκκλησιαστικὴν, δικαιοσύνην. Ἡ αὐτὴ Σύνοδος διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως κατέδικασε καὶ τὸν Σοσιαλισμὸν καὶ τὸν Κομμουνισμὸν, «ὡς διδασκαλίαν καὶ τρόπον ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ μόνον ἀθέτους, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτους καὶ ἀντιχριστιανικούς.» Ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπισήμου ταύτης ἀποφάσεως ἡ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» Σύνοδος κηρύσσεται οὐ μόνον ὡς μηδὲν κεκτημένη κύρος, ἀλλὰ καὶ ἀντιχριστιανικὴ ἀυτόχρημα, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποκηρύσσεται καὶ ἀναθεματίζεται.

Τὴν ἀπόφασιν ὑπογράφουσι, πρὸς τῷ προέδρῳ τῆς Συνόδου Μητροπ. Κιέβου κ. Ἀντωνίω, εἰς ἑπτὰ Μητροπολίτης, δύο Ἀρχιεπίσκοποι καὶ 8 Ἐπισκοποί.

—Ἐν τῷ ἐπισήμῳ περιοδικῷ τῆς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Συνόδῳ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας, τῆς ἐδρευούσης ἐν Σρ. Καρλόβτσι τῆς Σερβίας, δημοσιεύεται μελέτη περὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Διασποράς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ γράφων ἀμφισβητεῖ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει κανονικῶν καὶ ἱστορικῶν δεδομένων.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣ. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Περιφρᾶ δίσκων Ἰ. γαοῦ Μεταμορφώσεως Σωτήρος Μοσχάτου (διὰ τοῦ Ἀρχ. Γ. Φοντριέρ) Δρχ. 311. —Μεταμορφώσεως Σωτήρος Συγγροῦ (διὰ τοῦ κ. Ἰ. Φραγκούλη) Δρχ. 465,35. —Μεταμορφώσεως Σωτήρος (Μάνδρας) (διὰ τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοφ. Χατζῆ) Δρχ. 1200,30.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπόμνημα περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἐν Ἱεροσολύμοις, Τύποις Ἰ. Κοινῷ τοῦ Π. Τάφου. —Τὸ Ἐπόμνημα τοῦτο, ἀνακεφαλαιωτικῶς ἐξιστοροῦν τὰ κατὰ τὸ Προσκυνηματικὸν καθεστὸς τῶν ἁγίων Τόπων καὶ τὸν Μοναστηριακὸν χαρακτῆρα τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων παριστῶν, ἐπεδόθη ὑπὸ τοῦ Μα.αρχ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ τῇ Γενικῇ Διοικήσει Παλαιστίνης μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως ἡ κατέχουσα νῦν τὴν χώραν ταύτην Μεγάλῃ Βρετανία ἀναγνωρίσῃ καὶ κατακυρώσῃ δι' ἐπίσημον πολιτικὴν πράξεα τὴν ἱστορικὴν, νομικὴν καὶ ἐκκλησ. θέσιν τοῦ Ὁρθοδ. Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μεθ' ὅλων τῶν συμπαρομαρτούντων δικαίων αὐτοῦ καὶ προνομίων.

Α. Ε. Τσακαλότου (Δρος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Ἱατρικῆς). Ἡ ὕδρευσις τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῆς τεχνητῆς λίμνης τοῦ Μαραθῶνος. Ἐν Ἀθήναις. Τύπ. Π. Δ. Σουκελλάριου 1923. —Διὰ τῆς μελέτης ταύτης, ἐκδοθεὶς κατ' ἄ-

νατύπωσιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἴπποκράτης» ὁ σ. ὑπερμύνεται τῆς διὰ κατασκευῆς τεχνητῆς λίμνης ἐν Μαραθῶνι ὕδρευσεως τῶν Ἀθηνῶν, περισυλλεγομένων τῶν κατ' ἐπιφανείαν ὑδάτων. Ὁ τρόπος οὗτος εἶνε, κατ' αὐτόν, ὁ μόνος δυνατὸς καὶ ἐπαρκῆς εἰς τὰς ἀνάγκας οὐ μόνον τῆς σημερινῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος πρωτεύουσας μετὰ κατοικῶν ἑκατομμυρίου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

(Περίληψεις Προκηρύξεων)

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φισκάρδῳ Ἰ. Μονῆς προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δευτοῦ ἐνοικιάσεως ἐνεργηθσομένην τῇ 9 μηνὸς Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐσπῶπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Ἐρῆσου τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἅγιος Πέτρος τέως δήμου Ἀπολλωνίων κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἰ. Μ. Φισκάρδῳ τῇ 1 Ἀυγούστου 1923.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν Ἰ. Μονῆς Στεφανίου προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν διετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθσομένην τῇ 2 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10 π. μ. ἐν Χιλιμοδίῳ, ἐσπῶπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημ. Μπαχταλιά τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Μπερμπατίου τέως Δήμου Προσομνεῶν κειμένους ἀγροὺς τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ Στεφανίου 19 Ἀυγούστου 1923

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ»

Περιοδικὸν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα, ἐκδιδόμενον προνοίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. — Διευθυντῆς Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἐτησίᾳ συνδρομῆ: ἐσωτ. δρχ. 50, ἐξωτ.φρ. χρ. 50 (διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας δρχ. 25). — Ἐξεδοθῆ τὸ α' καὶ β' τεύχος τοῦ ἔτους 1923 ἐκ σελίδων 140. — Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον: Διευθυνσιν «Θεολογίας», Ἱερὰν Μητρόπολιν, Ἀθήνας. — Τὸ περιοδικὸν στέλλεται μόνον εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητὰς.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΕΝΤΕΥΞΕΙΣ 6-7 μ. μ.ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
} ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 30

Διὰ τοὺς φοιτητὰς, τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ τοὺς μαθητὰς τὰ ἡμίση

Πᾶν χρηματικὸν ἔμβασμα δέον ν' ἀποστέλληται: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Τύποις «Φοίνικος», Σταδίου 38, Ἀθήναι